

vati podle tohoto zákonného ustanovení a může tudíž žádati o uhrazovací exekuci jen podle obsahu vyrovnání, pokud se týče vyrovnacích splátek tohoto vyrovnání. Než nelze souhlasiti s rekursním soudem, že navrženou exekuci nelze povolit ani ohledně říjnové splátky 1932, jež dospěla již před podáním návrhu, ani v návrhu na povolení uhrazovací exekuce pro celou dosud nezaplacenou kvotu pokud se týče pro veškeré dosud neuhrazené splátky jest obsažen i návrh na povolení této exekuce ohledně říjnové splátky 1932 již dospělé, ale ještě nezapravené. Ohledně této splátky bylo tudíž návrhu na povolení exekuce vyhověti, a jen ohledně ostatních splátek bylo návrh zamítnouti, a nebylo lze pro ně povolit ani exekuci zajišťovací, poněvadž tento jiný druh exekuce nebyl navržen.

Čís. 12512.

Povinný, jenž nebyl podle prvního odstavce § 171 ex. ř. vyrozuměn o dražbě, může podat rekurs proti udělení příklepu podle poslední věty prvního odstavce § 187 ex. ř., avšak jen z odpůřčího důvodu § 184 čís. 3 ex. ř. Nebyl-li při dražbě přítomen a uplatňuje-li jiné odpůřčí důvody, jest jeho rekurs nepřipustný.

Rekursní soud musí sice z úřadu přihlížeti k vadám uvedeným v § 184 čís. 2, 3, 4, 6 a 7 ex. ř., ale jen, nabyli-li o nich vědomosti opravným prostředkem podle zákona přípustným.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1933, R I 290/33.)

Proti usnesení exekučního soudu, jímž byl udělen příklep vydražené nemovitosti, podal rekurs dlužník. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Podle § 187 první odstavec, poslední věta ex. ř. mohou podat rekurs proti usnesení, jímž byl příklep udělen, jen ty osoby, které při dražebním roku byly přítomny a tázány býti měly, zda odpor podávají. Podle protokolu o dražebním roku povinná strana přítomna dražbě vůbec nebyla a nikdo se za ni ke dražbě nedostavil. Proto povinné straně právo k rekursu proti usnesení o udělení příklepu podle zákona nepřisluší a její stížnost musila jako nepřipustná býti odmítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Podle § 187 první odstavec ex. ř. poslední věty, která byla připojena cís. nařízením z 1. června 1914, čís. 118 ř. z. mohou podat rekurs proti udělení příklepu do 14 dnů od dražebního roku ti, kdož podle § 171 odstavec první ex. ř. musí býti vyrozuměni o dražbě, i když při dražebním roku nebyly přítomni, avšak jen z důvodu § 184 čís. 3 ex. ř. Tato ustanovení nebyla změněna novelou ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. z r. 1933. Jest proto i rekurent, osoba povinná, patřící k osobám uvedeným v § 171 odstavec první ex. ř., oprávněn podat rekurs onoho obsahu. Nezaložil však rekurs proti usnesení o udělení příklepu na od-

půřčím důvodu § 184 čís. 3 ex. ř., vytýkáje v něm, že nebyly vyhlášky o dražebním roku vyvěšeny v obcích míněných v § 2 zákona ze dne 21. prosince 1932, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1933, že nejvyšší podání odporuje § 1 odstavce (2) téhož zákona, že v obcích D., M. a S. nebyly vyhlášky o dražebním roku vyvěšeny způsobem stanoveným v § 169 odstavce druhý ex. ř., a že rekurentu byla vyhláška ta doručena až dne 7. ledna 1933, tedy značně později než jeden měsíc před dražbou. Rekurs neuplatňuje důvod § 184 čís. 3 ex. ř. a jest nepřipustný. Rekursní soud musí sice z úřadu přihlížeti k vadám uvedeným v § 184 čís. 2, 3, 4, 6 a 7 ex. ř., ale jen nabyli-li o nich vědomosti opravným prostředkem podle zákona přípustným, jakž bylo vysloveno v rozhodnutí čís. 6546 a 11.673 sb. n. s. Kdyby recurs podaný osobou při dražebním řízení nepřítomnou jen pod rouškou § 184 čís. 3 ex. ř., uplatňující však zcela jiné důvody, byl by jen neodůvodněný a nikoli nepřipustný, vedlo by to k obcházení § 187 odstavce první ex. ř., ježto by takovým způsobem vždy bylo dosaženo přezkoumání z úřadu oněch vad, jež jsou z přezkumu rekursním soudem vyloučeny.

Čís. 12513.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Doložka rukojemská nemusí býti psána rukojmím vlastnoručně, stačí, byla-li psána i třetí osobou; vlastnoručním musí býti jen její podpis.

Doplnění směnky rukojemskou doložkou není doplněním podstatnou náležitostí směnky podle § 6 (2) směn. zák. Jde o zfalšování směnky, stalo-li se dodatečné doplnění to bezprávně osobou neoprávněnou, nebo bez svolení rukojmího nebo proti úmluvě s ním.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1933, Rv II 219/33.)

Proti směnečným platebním příkazům namítli žalovaní rukojmí mimo jiné, že doložky rukojemské, jež jsou u podpisů žalovaných na zažalovaných směnkách, nejsou žalovanými psány vlastnoručně, nýbrž že byly napsány pokladníkem vydatelky. Procesní soud prvního stáda směnečné platební příkazy zrušil. Důvody: Jest nesporné, že žalovaní rukojemskou doložku na jednotlivých směnkách vlastnoručně nenapsali, nýbrž že rukojemské doložky byly do směnek vepsány indosantkou dodatečně. Z povahy směnečného závazku jako tíživého aktu skripturního vyplývá, že rukojemská doložka musí býti napsána směnečným rukojmím samým (§ 62 směn. zák.). Jinak jest doložka ta zfalšována (§ 79 směn. zák.) a nenabude platnosti ani uznáním (Hermann Otavský čsl. právo směnečné z roku 1930, str. 50). Ana žalobkyně sama připustila, že žalovaní rukojemskou doložku na směnkách nenapsali vlastnoručně, nýbrž, že doložka ta byla vepsána indosantkou dodatečně, není obsah směnečného závazku žalovaných kryt jich podpisy a jde o zfalšování. To, co jest na směnkách napsáno dodatečně, podpisovatele nezavazuje. Tato námitka žalovaných působí absolutně proti každému držiteli směnky již svou povahou (§ 87 směn. zák.), tedy i proti žalob-